

Forældelse af Regningskrav, og navnlig maa vi være meget vel tilfredse med, forekommer det mig, at man har opgivet Begrebet Regningskrav som i sig selv uigen-nemførligt. Man har i Stedet for at bruge et saadant Udtryk, som i Virkeligheden ikke siger ret meget, detailleret Rækken af de Fordringer, om hvis Forældelse der vil blive Spørgsmaal. Som ærede Medlemmer ville se af Lovforslagets § 1, har man op-regnet en Række Fordringer, der skulle være Genstand for denne korte Forældelse. Den Opregning under 5 Littræ, der findes indenfor Nr. 1, er nu i Virkeligheden, tror jeg, næsten ordret den samme som i det ældste Regeringsforslag, og saaledes som det blev vedtaget den Gang her i Lands-tinget. Den omfatter, kan jeg sige, For-dringer, der udspringe af de i det daglige Liv ganske almindelige Retshandler, som saa at sige ingen kan undgaa at komme ind i: Køb og Salg af Varer eller andet Løsøre, Brug af fast Ejendom eller Løsøre, altsaa Lejemaal; dernæst Fordringer, der udspringe af Ydelse af Ophold, Fortæring eller Forplejning, altsaa vedrørende saa-danne Tilfælde, hvor man midlertidig eller for længere Tid opholder sig paa et Sted og faar Fortæring eller Forplejning, som der skal betales for. Fremdeles Befor-dring af Personer eller Gods, altsaa f. Eks. Vognmandsvirksomhed og deslige, og ende-lig Udførelse af Arbejde eller Ydelse af personlig Virksomhed af hvilken som helst Art. Det er meget naturligt, at man har specificeret disse Fordringer og sagt, at for dem skal der indføres en kortere For-ældelse. Jeg siger, det er naturligt, det er noget, som ønskes i vide Kredse, og jeg finder for mit personlige Vedkommende heller ikke noget at indvende imod, at man indfører en saadan kortere Forældelsesfrist i og for sig, thi de Ulemper, som følge med, at Fordringer af den Natur blive gamle, ere, at det er meget vanskeligt for hver af Parterne at sikre sig Bevis for, hvad han vil gøre gældende i den mulige Tvist om en saadan Fordring. Det kan jo være vanskeligt for den, der har givet Ydelsen, om jeg saa maa sige, at bevise, at han har ydet den, og det kan være van-skeligt for den, der skal betale den, at bevise, at han ikke har modtaget den eller har afgjort Betalingen derfor, eller at der har været Indvendinger at gøre mod den, saa at han ikke skulde betale den osv. Jeg siger ikke noget til dette, disse For-slag ere ogsaa tidligere vedtagne her i Landstinget, jeg har ikke noget imod, at de blive staaende, saaledes som de staa.

Derimod finder jeg ikke, at det er heldigt, hvad der under 2 i den første Paragraf er anført som Genstand for den femaarige Forældelse, nemlig offentlig eller privat Efterkrav for formentlig urigtig eller ufuld-stændig Opgørelse. Det er ikke mange, der ved at læse dette ville forstaa, hvad det egentlig drejer sig om. Man vil ikke kunne vide, hvad her tænkes paa, og hvis man ikke havde Udvalgsbetænkningen og Forhandlingerne i Folketinget at støtte sig til, vilde man have ondt ved at fatte Meningen. Grunden til denne Bestemmelse skal være den, at man navnlig i offentlig-retlige Forhold finder det uheldigt, at der fra Statens eller Kommunens Side efter adskillige Aars Forløb skal kunne rettes et Krav til Personer om Ydelser, som man fra Statens eller Kommunens Side paastaar at have beregnet urigtigt paa den Tid, da man gav Regning derpaa. Det kan i og for sig være sandt nok, at det kan være meget ubehageligt at faa saadanne For-dringer, men det er blot en uheldig Ud-tryksmaade, man har brugt, thi der vil sjældent i saadanne Tilfælde være Tale om nogen Opgørelse, og det er jo efter Forslaget kun, hvis det er et Efterkrav for en formentlig urigtig eller ufuldstændig Opgørelse, at disse Regler gælde. Allerede Betegnelsen forekommer mig saaledes at være uheldig. Man vilde jo ogsaa komme ind paa nogle underlige Forhold herved. Man kan tage et Eksempel som det, der er blevet nævnt i Folketinget, at Staten kræver visse Gebyrer f. Eks. for Auktioner og saa efter adskillige Aars Forløb skulde kunne sige: „Du afholdt for 10 Aar siden Auktion, og da krævede vi dig kun for saa og saa meget, du skulde i Virkeligheden have betalt noget mere, og nu kræve vi dig for dette Beløb.“ I saadanne Tilfælde vil den Bestemmelse her, hvis den bliver Lov, komme vedkommende til gode, saa at han vil kunne sige: „Nu er det for sent, den Fordring kan ikke længere gøres gæl-dende.“ Det kan ogsaa være meget for-træffeligt, men hvorledes vil man stille sig i det omvendte Tilfælde? Man har Eks-empler paa, at det ved Højesteretsdom er afgjort, at en hidtil af Administrationen fulgt Fortolkning i Skatte- og Afgiftsspørgs-maal har været urigtig, idet man har for-langt alt for meget. Enhver, som i adskil-lige Aar har betalt efter den forkerte ad-ministrative Fortolkning, maatte jo efter naturlige Retsgrundsætninger være beret-tiget til at forlange Pengene tilbage, og der er ganske vist ogsaa mange Tilfælde, hvor det er sket. Men i saadanne Tilfælde